ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Ing. J. R.,** zastoupen Mgr. Alicí Kordovou, advokátkou se sídlem Pobřežní 780/8, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 8. 2016, č. j. 16 Ad 17/2016 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. X, kterým žalovaná zamítla námitky stěžovatele a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále také jen „ČSSZ“) ze dne 13. 2. 2015, č. j. X. Tímto rozhodnutím ČSSZ zamítla stěžovatelovu žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Krajský soud dospěl k tomu, že námitka podjatosti byla podána stěžovatelem po zákonné lhůtě, pročež k ní nebylo přihlíženo. Pouze nad rámec bylo samosoudkyní konstatováno, že se necítí být podjatá. K samotné žalobě stěžovatele krajský soud uvedl, že v postupu žalované, která zohlednila veškeré evidenční materiály a jejich obsah uvedla do

osobního listu důchodového pojištění (dále též „OLDP“), který byl přílohou prvostupňového rozhodnutí, neshledal žádná pochybení. Stěžovatel ničím nedoložil jím tvrzené skutečnosti ohledně dob zaměstnání, které neodpovídají evidenčnímu listu důchodového pojištění (dále jen „ELDP“) a zároveň ničím nedoložil ani to, že by měly být údaje v ELDP chybné. Krajský soud pak konstatoval, že důkazní břemeno ve věci spočívá na stěžovateli. Žalovaná má povinnost pouze evidovat zaměstnavateli zaslané ELDP či jiné evidenční materiály, ale není oprávněna měnit údaje v nich uvedené. Jestliže dřívější zaměstnavatelé stěžovateli chybně zaznamenali dobu účasti na pojištění v ELDP, nemůže žalovaná tuto chybu žádným způsobem napravit, když jediný kdo mohl a může rozpor mezi údaji uvedenými v ELDP a tvrzenou skutečnou dobou zaměstnaneckého poměru rozporovat, je stěžovatel. Krajský soud k žalobním námitkám dále uvedl, že si stěžovatel nejspíš neuvědomil, že žalovaná je povinna postupovat podle předpisů, které jsou účinné v době vydání rozhodnutí, přičemž podmínky, které je pojištěnec povinen splnit pro vznik nároku na starobní důchod, se v průběhu let měnily. Stěžovatel se tak nemůže dovolávat pro něj příznivější úpravy účinné před padesáti lety. Stěžovatel nemohl dle krajského soudu požadovat ani započtení doby, po kterou byl ve vazbě, neboť nesplnil podmínku zařazení do práce. Ohledně tvrzeného rozhodnutí Ústavního soudu krajský soud konstatoval, že jej stěžovatel žádným způsobem nespecifikoval a soudu tak neumožnil se s ním seznámit. Stěžovatel pak vůbec nezmínil, proč nebyl účasten důchodového pojištění po roce 2001, kdy byl od 4. 11. 1992 do 4. 12. 2013 veden v živnostenském rejstříku. Stěžovatel pak po 4. 7. 1991 nemá vykázanou žádnou další dobu pojištění a žádnou dobu pojištění ani neprokázal. Uvedená skutečnost jde pouze k jeho tíži, neboť záleželo pouze na jeho rozhodnutí jako osoby samostatně výdělečné činné, jak bude v tomto směru postupovat. S ohledem na uvedené se soud plně ztotožnil se žalovanou, že stěžovatel nezískal při dosažení důchodového věku (4. 2. 2014) potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod, která u něho činí 30 let, neboť získal pouze 24 roků a 195 dnů pojištění. Neprokáže-li stěžovatel další dobu pojištění, vznikne mu nárok na starobní důchod až při dosažení věku 67 let a 8 měsíců.

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tzn. tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky v předchozím řízení a chybějící podmínky řízení, neboť věc rozhodoval soudce zjevně podjatý.

Stěžovatel namítá, že právní normy nelze měnit zpětně, zde dokonce o padesát let. Stěžovateli byla krácena doba jeho pojištění o 50 % za období jeho přípravy k výkonu povolání, tedy studií, od 1. 9. 1966 do 31. 8. 1973. Doba školních prázdnin pak byla vynechána úplně, ačkoliv i v této době byl řádným žákem bez přerušení vzdělávacího procesu.

Pokud jde o započtení doby, kdy byl ve vazbě, stěžovatel uvádí, že byl uvězněn svévolně, jak bylo prokázáno bohužel až nálezem senátů Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Z tam provedeného dokazování pak vyplynulo, že byl stěžovatel po téměř celou dobu tohoto uvěznění formou vazebního věznění, umístěn nedobrovolně, proti své vůli, v lékařském zařízení, kde byla nezákonně zkoumána jeho duševní způsobilost. Tuto situaci však nezapříčinil stěžovatel, ale stát prostřednictvím svých orgánů, a je proto zcela

v rozporu s dobrými mravy vylučovat tuto dobu z režimu důchodového pojištění, když stěžovatel nemohl jednat svobodně.

Krajský soud uvedl, že stěžovatel nespecifikoval rozhodnutí Ústavního soudu, na které poukazoval a neumožnil se mu proto s jeho obsahem seznámit. S tímto tvrzením stěžovatel nesouhlasí, neboť byl připraven veškeré důkazy a podklady předložit soudu při ústním jednání, protože považoval za nutné, aby toto jednání proběhlo a byla tak zachována záruka ústnosti a bezprostřednosti řízení. K tomuto je stěžovatel připraven i nadále, uvádí, že složka vztahující se k této problematice čítá celkem 5 žalob a souvisejících rozhodnutí. Tato skutečnost vyplývala z trestního spisu, který byl a je nedílnou součástí spisového materiálu Krajského soudu v Plzni.

Stěžovatel se dále domnívá, že v žalobě jednoznačně uvedl právní titul, pod kterým se domáhá uznání doby od roku 2001 do 2016 jako započitatelné doby pojištění a přiznání tohoto nároku se domáhá právě v tomto řízení. Stěžovatel je toho názoru, že to byl právě krajský soud, kdo měl o této věci rozhodovat, neboť v ČR není žádná jiná instituce, která by byla oprávněna rozhodovat o právech občanů.

Rozhodující soudkyně uvedla, že stěžovatel jí na základě podané žaloby nebyl osobou známou, svou podjatost nezjistila, pročež nebyl z její strany dán důvod pro postup podle § 8 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že soudkyně JUDr. Hocká spáchala úmyslný trestný čin křivého obvinění vůči jeho osobě s cílem odstranit jeho osobu ze společenského života, neboť z titulu předsedy občanského spolku *„Associace rodičů ČR“* dlouhodobě po dobu několika roků a v mnoha opatrovnických kauzách vymáhal po osobě JUDr. Hocké řádné plnění povinností funkce soudce a veřejně poukazoval na její četná zásadní procesní pochybení a dožadoval se pro účastníky těchto řízení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel uvádí, že tím dala JUDr. Hocká právní záminku svým *„totálně zkorumpovaným soukmenovcům k vykonstruování celkově infantilně zfalšovaného trestního stíhání“* stěžovatele. Jedním z násilných prostředků likvidace stěžovatele, které měli tehdy *„mafiánští zkorumpovanci“* k dispozici, bylo svévolné účelové uvěznění stěžovatele. Záměrné účelové nezapočítání doby svévolného věznění a následné zlikvidování jeho živnostenské činnosti spočívající v edukaci dětí (začínajících cyklistů) v dopravní výchově, morálky a etiky v silniční dopravě, je jedním z atributů podané žaloby. JUDr. Hocká tak dle stěžovatele opakovaně likviduje lidská práva jeho osoby ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o základních lidských právech, tj. právo na spravedlivý a nestranný proces.

S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit. Zároveň navrhuje, aby byla věc Krajskému soudu v Plzni odejmuta a přidělena věcně příslušnému soudu, který je místně příslušným soudem žalované a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření poukázala na to, že se v dané věci jedná o posouzení nároku na starobní důchod. V ustanovení § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jsou stanoveny podmínky vzniku tohoto nároku, a to získání potřebné doby pojištění a dosažení věku potřebného pro nárok na tento důchod. Podmínka potřebné doby pojištění musí být objektivně splněna zároveň s podmínkou věkovou. Správní orgány jsou povinny dodržovat předpisy týkající se důchodového zabezpečení ČR a nikoli je dle vlastního

uvážení či uvážení pojištěnců měnit. S ohledem na uvedené navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel setrvává na svých námitkách, že za doby pojištění nebyly uznány všechny jím konstatované doby. Za prvé se jedná o dobu školních prázdnin (neuvádí kterých) a dále o dobu, kdy byl dle svých slov nezákonně vězněn deset měsíců v roce 2001, čehož důsledkem bylo nakonec i zlikvidování jeho živnostenské činnosti.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Stěžovatel, stejně jako v žalobě, sice prezentuje své názory, ty však ničím nedokládá ani neupřesňuje, a užívá vůči rozhodující soudkyni osočující tvrzení, někdy až na samotné hranici slušnosti.

Nejvyšší správní soud k věci uvádí, že pokud jde o dobu školních prázdnin, která stěžovateli nebyla započtena, zjistil ze spisového materiálu a z podané žaloby, že se má nejspíše jednat o dobu školních prázdnin po ukončení stěžovatelovy povinné školní docházky, ode dne 1. 7. 1966 do 31. 8. 1966. O stejné námitce již rozhodovala žalovaná v rozhodnutí o námitkách a s jejím odůvodněním, že se tato doba do doby pojištění nezapočítává, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění se (*z)a dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let (...). Za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.* Podle § 6 odst. 1 bodu 1 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, se dobou zaměstnání rozumí *doba pracovního (učebního) poměru, doba činnosti v poměru člena výrobního družstva a doba jiné činnosti, po kterou pracující mají v důchodovém zabezpečení práva a povinnosti jako pracovníci* a podle bodu 4 téhož ustanovení také *doba studia na školách, včetně vysokých škol, potřebná k přípravě pro povolání po skončení povinné školní docházky.* Podle § 5 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), je *(z)ákladní vzdělání povinné pro veškerou mládež. Povinná školní docházka trvá*

devět let a začíná počátkem školního roku, který následuje po dni, kdy dítě dovrší šestý rok věku. Stěžovatel se narodil dne 4. 6. 1951, základní školu ukončil dnem 30. 6. 1966. Dle popsaných ustanovení a spisové dokumentace počala doba pojištění stěžovatele zahájením studia (učební poměr) na Středním odborném učilišti elektrotechnickém v Plzni dne 1. 9. 1966. Dobu prázdnin po ukončení povinné školní docházky (základní školy) nelze s ohledem na uvedené za dobu pojištění považovat, neboť tuto dobu nelze podřadit pod právními předpisy definovanou dobu zaměstnání. Žalovaná sice nesprávně vycházela z pozdějšího právního předpisu, tj. zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nicméně s ohledem na totožnou úpravu této otázky v obou předpisech nelze toto pochybení považovat za natolik zásadní, aby mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel následně nesouhlasí s nezapočtením doby jeho věznění v délce deseti měsíců v roce 2001 do doby pojištění. Jak uvedla již žalovaná a také krajský soud, podle § 5 odst. 1 písm. l) zákona o důchodovém pojištění jsou *pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny osoby zařazené k pravidelnému výkonu prací ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě.* Ze spisu, konkrétně ze sdělení Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a věznice Plzeň ze dne 5. 5. 2015, ale plyne, že stěžovatel nebyl po dobu vazby pracovně zařazen, pročež tuto dobu nelze hodnotit jako dobu pojištění. Uvedená námitka proto není důvodná.

Stěžovatel, stejně jako v řízení před krajským soudem i žalovanou, poukazuje na nijak nespecifikované rozhodnutí Ústavního soudu, které ke kasační stížnosti nepředkládá a ani je nijak blíže nekonkretizuje. Rozporuje však tvrzení krajského soudu, že mu neumožnil seznámit se s uvedeným rozhodnutím. Stěžovatel namítá, že uvedené rozhodnutí, jakož i veškeré důkazy a podklady, byl připraven předložit soudu při ústním jednání, které považoval za nutné.

Obecně platí, že krajský soud v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí nařídí jednání. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. však *(s)oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Stěžovateli byla krajským soudem dne 15. 12. 2015 zaslána výzva č. j. 43 Ad 73/2015 – 9, která obsahovala mj. poučení o možnosti vyslovení nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání ve lhůtě dvou týdnů. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 20. 12. 2015, ten se k ní ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Stěžovatel však následně, dne 17. 6. 2016 (č. l. 33 spisu), zaslal krajskému soudu podání, v němž výslovně uvedl: „*Souhlasím, aby soud ve věci rozhodl bez ústního jednání, neb jiné důkazy ve věci rozhodně nemám, a ani nemám možnost je opatřit.*“ Je tak evidentní, že tvrzení stěžovatele, že požadoval nařízení jednání, a že disponoval všemi potřebnými důkazy, je přinejmenším nevěrohodné. Krajský soud proto nepochybil, rozhodoval-li bez nařízení jednání na základě spisového materiálu, který měl k dispozici. Uvádí-li nyní stěžovatel, že rozhodnutí Ústavního soudu souvisí s trestním řízením vedeným Krajským soudem v Plzni, jedná se o novou skutečnost, ke které se v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (viz § 109 odst. 5 s. ř s.). Nejvyšší správní soud opět připomíná dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy, která znamená, že

stěžovatele tíží jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Domáhá-li se stěžovatel v kasační stížnosti určitých skutečností, zde zohlednění rozhodnutí Ústavního soudu, příp. Nejvyššího soudu, bylo na něm, aby je buďto soudu doložil, nebo je specifikoval takovým způsobem, který by Nejvyššímu správnímu soudu umožnil jejich opatření. Stěžovatel však zůstal v rovině obecných tvrzení, pročež je tato jeho argumentace lichá. Není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele jakkoli domýšlet a dohledávat skutečnosti dle jeho názoru svědčící v jeho prospěch.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že v řízení před krajským soudem uvedl právní titul, pod kterým se domáhá uznání doby od roku 2001 do 2016 jako započitatelné doby pojištění. Stěžovatel v žalobě namítal, že by mu Česká republika měla uhradit důchodové dávky od roku 2001, a to ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu. Jak již ale bylo konstatováno, stěžovatel žádným způsobem nekonkretizoval, na základě jakého konkrétního rozhodnutí by mu měly být tyto dávky poskytnuty, a už vůbec nespecifikoval své doby pojištění od roku 2001. Stěžovatel totiž poukazoval pouze na to, že mu byla zlikvidována jeho živnostenská činnost „*korupčními praktikami absolutně zkorumpovaných úředníčků státní správy.*“ Pouze na základě takovéhoto tvrzení však stěžovateli nelze tuto dobu započíst ani jako dobu zaměstnání, ani jako dobu náhradní. Jak již uvedl krajský soud, stěžovatel byl veden v živnostenském rejstříku od 4. 11. 1992 do 14. 12. 2013, nicméně nezmínil, proč nebyl po roce 1991 vůbec účasten důchodového pojištění. Skutečnost, že se stěžovatel neúčastnil důchodového pojištění, jde mu k tíži, neboť záleželo pouze na jeho rozhodnutí, jak bude v této době postupovat. Pokud jde o nárok na starobní důchod po této době, stěžovatel ohledně něj ničeho neuvedl v žádné fázi správního ani soudního řízení, pročež se jím nelze zabývat. Nyní projednávaná věc se navíc týká pouze přezkumu rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti stěžovatele o starobní důchod pro nesplnění podmínek pro jeho přiznání, a nikoliv důchodových dávek od roku 2001. Stěžovatel navíc sám uvádí, že v této věci vede jiné soudní řízení.

Konečně, pokud jde o námitku, že ve věci rozhodovala podjatá soudkyně, ani zde nelze se stěžovatelem souhlasit. Tvrzenou podjatost soudkyně krajského soudu, která ve věci rozhodovala, lze obecně podřadit pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a stěžovatel může namítat, že řízení před krajským soudem bylo z tohoto důvodu zmatečné. Tak tomu však v této věci nebylo.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. *(s)oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

Podle třetího odstavce tohoto ustanovení *(s)oudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.*

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. *(ú)častník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*

Ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že stěžovatel byl výzvou ze dne 30. 5. 2016 poučen ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. o tom, že „*ve věci bude rozhodovat specializovaný samosoudce JUDr. Alena Hocká (zastupuje Mgr. Jana Komínková)*“ a že může uplatnit zdůvodněnou námitku podjatosti ve lhůtě jednoho týdne (stěžovateli doručeno dne 3. 6. 2016). Dne 10. 6. 2016 zaslal stěžovatel soudu dotaz, jestli bude věc rozhodovat JUDr. Hocká, nebo Mgr. Komínková. Dne 15. 6. 2016 soud stěžovateli sdělil, že, jak již byl poučen, ve věci bude rozhodovat JUDr. Alena Hocká (stěžovateli doručeno dne 17. 6. 2016). Dne 17. 6. 2016 zaslal stěžovatel krajskému soudu podání, v němž uvedl toliko, že očekává, „*že se s. Hocká sama z procesu této věci vyloučí.*“ Dne 8. 7. 2016 zaslal stěžovatel soudu další přípis, v němž uvedl, že dosud neobdržel „*rozhodnutí Hocké o svém vyloučení z tohoto procesu.*“ Dne 13. 7. 2016 krajský soud zaslal stěžovateli přípis, v němž jej znovu poučil o postupu, jakým lze vznést námitku podjatosti vůči rozhodujícímu soudci a o jejích náležitostech. Upozornil jej také, že o JUDr. Hocké nebylo zjištěno, že by se cítila být ve věci podjatá, stěžovatel navíc žádné skutečnosti, proč by měla být podjatá, neuváděl, proto nelze očekávat, že se sama bez důvodu vyloučí z projednávání věci. Krajský soud stěžovateli zároveň sdělil, že námitka podjatosti nebyla doposud vznesena, když tato musí mít své náležitosti a musí být podána v řádné lhůtě (stěžovateli doručeno 15. 7. 2016). Podáním ze dne 18. 7. 2016 stěžovatel opětovně požadoval, aby se JUDr. Hocká sama vyloučila z rozhodování, aniž by však uvedl jakýkoli důvod. Stěžovatel až v podání ze dne 12. 8. 2016 sdělil důvody, proč se domnívá, že JUDr. Hocká nemůže v jeho věci rozhodovat. V uvedeném podání obvinil soudkyni Hockou ze spáchání trestného činu křivého obvinění stěžovatele a z obsahu tohoto podání dále plyne, že se stěžovatel domnívá, že JUDr. Hocká byla zainteresována na uvěznění stěžovatele; trestní řízení nebo rozhodnutí, které k tomu mělo vést, však stěžovatel nespecifikoval. Stěžovatel současně uvedl, že v plzeňském právním prostředí nelze očekávat spravedlivý proces, neboť se „*na likvidaci osobnosti žalobce Ing. J. R. podílelo 64 plzeňských justičních mafiánů*“, pročež požádal o odejmutí věci Krajskému soudu v Plzni a její přidělení Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud uvádí, že shledal v postupu krajského soudu pochybení, které však nemohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Z ustanovení § 41 odst. 2 občanského soudního řádu, který se podle § 64 s. ř. s. použije přiměřeně i na soudní řízení ve věcech přezkumu rozhodnutí správních orgánů, vyplývá, že každý úkon soud posuzuje podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen. Ačkoli tedy stěžovatel ve všech uvedených podáních požadoval, aby se soudkyně JUDr. Hocká sama vyloučila z projednávání věci (takový návrh stěžovateli právní předpisy neumožňují), bylo lze z obsahu podání vysledovat jeho zájem na tom, aby bylo rozhodnuto o vyloučení JUDr. Hocké z rozhodování jeho věci, čehož lze dosáhnout právě podáním námitky podjatosti. Nejvyšší správní soud považuje, na rozdíl od krajského soudu, námitku podjatosti podanou stěžovatelem za včasnou, podal-

li ji stěžovatel dne 17. 6. 2016. Ze spisu je totiž evidentní, že stěžovatel neporozuměl prvnímu poučení o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, jestli JUDr. Hocká, nebo Mgr. Komínková. Nejvyšší správní soud včasnost uplatněné námitky dovodil zejména s ohledem na následný postup krajského soudu, který stěžovateli k jeho dotazu upřesnil, kdo bude ve věci rozhodovat, a také vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem, pročež se mu nemuselo první poučení ve věci jevit úplně jednoznačným. Stěžovatel se tak až dne 17. 6. 2016 dozvěděl, vůči komu může namítat podjatost, což učinil ještě téhož dne. O námitce podjatosti vznesené vůči rozhodujícímu soudci však rozhoduje podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud. Bylo tak povinností předložit věc Nejvyššímu správnímu k rozhodnutí, k čemuž nedošlo. Toto pochybení však nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. Z judikatury zdejšího soudu totiž plyne, že *„(o)vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59). S krajským soudem je totiž nutné souhlasit, že uplatnění námitky podjatosti podléhá přísné koncentraci. Námitka podjatosti musí být uplatněna ve lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy se účastník řízení o podjatosti dozvěděl, přičemž v této lhůtě musí být tato námitka rovněž zdůvodněna (§ 8 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatel však ve lhůtě pro podání námitky podjatosti žádné důvody neuvedl, pouze požadoval, aby se soudkyně sama vyloučila. Taková námitka podjatosti by byla i v řízení před Nejvyšším správním soudem zaručeně posouzena jako nedůvodná. Její pozdější zdůvodnění (cca po měsíci) by na věci ničeho nezměnilo; nebylo by k němu totiž možné přihlížet.

Pokud jde o konkrétní důvody, pro které se stěžovatel domnívá, že by měla být JUDr. Hocká podjatá, Nejvyšší správní soud tyto neshledal důvodem pro učinění závěru o zmatečnosti řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelova argumentace se nese v rovině ničím nepodložených spekulací ohledně zapojení JUDr. Hocké do jeho svévolného věznění. JUDr. Hocká v napadeném rozsudku uvedla, že jí stěžovatel na základě jeho žaloby nebyl osobou známou. JUDr. Hocká uvedla, že v justici pracuje již desítky let a za tuto dobu řešila stovky kauz s různými účastníky, které není schopna ztotožnit pouze na základě jména, popřípadě bydliště. I za situace, rozhodovala-li by soudkyně Hocká jinou věc, jejímž účastníkem byl stěžovatel, nebylo by lze z této skutečnosti dovozovat její podjatost s ohledem na ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. *in fine*, dle kterého *důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* Pouze na základě těchto skutečností a nepodloženého tvrzení o nemožnosti spravedlivého rozhodování Krajským soudem v Plzni zde nebyl důvod ani pro delegaci věci jinému soudu. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že ze svého titulu předsedy občanského spolku Associace rodičů ČR dlouhodobě po dobu několika roků a v mnoha opatrovnických kauzách vymáhal po osobě JUDr. Hocké řádné plnění povinností funkce soudce a veřejně poukazoval na její četná zásadní procesní pochybení a dožadoval se pro účastníky těchto řízení práva na spravedlivý proces, jde jednak o ničím nedokladované tvrzení a navíc o zcela novou skutkovou argumentaci, která nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, a není tedy v řízení o kasační stížnosti přípustná (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná započetla stěžovateli veškerou prokázanou dobu pojištění. Jinou dobu pojištění provedeným šetřením nezjistila ani žalovaná a ani stěžovatel ji nijak neprokázal. Ke dni 4. 2. 2014, od něhož žádal stěžovatel o přiznání starobního důchodu, nezískal potřebných 30 let pojištění, a proto mu nárok na starobní důchod k tomuto dni nevznikl.

Pouze na závěr, nad rámec nyní projednávané kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud sděluje stěžovateli, že chápe, že doložit chybějící zaměstnání může být velice obtížné, zejména za situace, kdy je zaměstnavatel nekontaktní (např. již neexistuje). Pokud tomu tak není, je vhodné ho kontaktovat a žádat nápravu – zaslání potřebných tiskopisů na místně příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení. Když nelze z různých důvodů zaměstnavatele kontaktovat nebo nespolupracuje, tak je potřeba v součinnosti s pracovníky místně příslušné správy sociálního zabezpečení uvést vše na pravou míru. Zjednodušeně řečeno chybějící dobu pojištění „vydokladovat“. Možnými doklady jsou, jak stěžovatele již upozorňoval také krajský soud, např.: pracovní smlouva, zápočtový list, doklad o ukončení pracovního poměru, mzdové listy. V případě, že nejsou žádné listinné doklady k dispozici, je možné si doložit odpracovanou dobu prostřednictvím čestného prohlášení dvou svědků, např. bývalých spolupracovníků (viz § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění rozhodném pro projednávanou věc). Uvedenými otázkami se již zabýval také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 – 33, nebo ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013 - 22).

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. S ohledem na to, že rozsudek krajského soudu nebyl zrušen, nerozhodoval zdejší soud o návrhu stěžovatele na přikázaní věci jinému krajskému soudu.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v kasačním řízení neměl úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice uspěla, ovšem právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu